

Companyes i companys,
Amigues i amics,

Vull agrair l'esforç individual i col·lectiu que ens ha portat fins aquí.

Des de la feina inicial dels centenars de persones que van participar en l'elaboració del Programa Marc aprovat a Lleida, com recordareu.

A la tasca de l'equip que va treballar en el Manifest aprovat pel Consell Nacional,

I els milers de companys i companyes que han participat en l'elaboració del programa electoral que acabem d'aprovar, després d'haver valorat més de 3.000 esmenes! Un fort aplaudiment per tots ells, per tots vosaltres.

Un fort aplaudiment perquè cap partit català ha mobilitzat tantes energies per poder presentar al país un projecte tan sòlid com el nostre.

Amb mesures ben pensades, progressistes i que tenen com a objectiu continuar fent una Catalunya més forta i una societat més justa, millorant la vida dels nostres conciutadans.

Amb idees i compromisos com per exemple:

Fer efectiva la igualtat de gènere. Apostant perquè totes les empreses de més de 25 treballadors tinguin un Pla d'Igualtat.

Fer de la indústria cultural un pilar de la recuperació econòmica de Catalunya del nostre país.

Fer de la propera legislatura la legislatura d'una assignatura pendent, la del finançament municipal. Aquesta vegada sí, Lluís Miquel.

Reforçar una vegada més, com bé sap l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu, el nostre compromís amb Barcelona, del que alguns parlen molt, però a l'hora de la veritat sempre s'han oblidat de la nostra capital. Sempre. Nosaltres no. Ni en aquest període que hem governat ni en aquesta propera etapa que tornarem a governar.

Ahir vàrem presentar "El contracte pel futur", una mesura per a que cap jove de menys de 30 anys estigui sense estudiar o treballar.

Per continuar amb l'esforç inversor en matèria de Salut; amb nosaltres es faran els hospitals que fan falta.

Per continuar treballant pels barris de les nostres ciutats. ¡Hem millorat més de 100 barris i volem millorar 100 més!

I, pels barris, pensant en la seva cohesió, en la seva gent, posarem en marxa un nou instrument.

Avui es presento, breument, la meva segona PROPOSTA PER CATALUNYA: Un Fons d'Innovació i Desenvolupament Social que serà un fons públic/privat de fins a 200 M€ que servirà per desenvolupar socialment els barris que més ho necessitin.

Per continuar desenvolupant les infraestructures que necessita el país. Totes elles.

El nostre programa demostra que coneixem bé Catalunya i la seva gent, els seus problemes, les seves capacitats, i els reptes als que ens enfrontem.

Hem governat apassionadament al llarg de set anys, els primers tres liderats pel President Maragall i els darrers quatre amb el govern que presideixo.

Hem recuperat gran part dels retards acumulats en 23 anys de governs de dretes, però encara queda molt a fer.

Hi ha qui diu que la campanya servirà per avaluar qui té més ambició per Catalunya. I a nosaltres ja ens va bé. Perquè tenim arguments irrefutables.

¿Quan ha gaudit Catalunya del més alt nivell d'autogovern? Ara!!!! No quan governava CiU.

Ara, amb el nou Estatut aprovat durant la legislatura anterior i desplegat pel meu govern.

¿I quan ha gaudit Catalunya de més recursos? Ara!!!! No quan governava CiU.

Ara, amb l'acord de finançament negociat pel conseller Castells durant aquest mandat.

¿Quan ha rebut Catalunya més inversió pública de l'Estat? Ara!!!! No quan governava CiU.

Ara, amb l'acord de desplegament de la disposició addicional tercera i que recull el nostre Estatut. L'Estatut que nosaltres defensem i defensarem.

Hi torno: Catalunya ha gaudit del més alt nivell d'autogovern, del millor finançament i de la màxima inversió pública de l'Estat, amb nosaltres i amb el desplegament de les polítiques socials més importants.

Quan a Catalunya han governat les esquerres i quan a Espanya governen els socialistes, amb gent a espanya com la Carme Chacón i el Celestino Corbacho.

Amb un Govern de la Generalitat presidit per un socialista i amb un Govern d'Espanya també presidit per un socialista.

Perquè no em cansaré de repetir-ho. Nosaltres hem fet molta, molta, molta i molt bona feina. I volem seguir-la fent. I la farem.

Més i millors lleis, més inversions, Quim Nadal, perquè mira que s'ha fet inversions importants en infraestructures, però encara en queden per fer; més acords amb l'oposició, més acords amb els agents econòmics i socials com ho han fet aquest Govern amb consellers com la Mar Serna i Antoni Castells; més protecció social, més sanitat pública, més hospitals, com les que ha impulsat la consellera Geli; més escola pública, centres de recerca, que responen a l'impuls de l'educació com a prioritat del país, Ernest Maragall; més hectàrees de regadiu que mai com ha fet possible el conseller Llena; desplegament total de la policia de Catalunya, amb més presons i més mitjans per la Justícia, com ha impulsat la consellera Tura, mai com ara!!!!.

¡Mai com ara!

Per això diem que cada dia hem contractat cinc mestres, o tres mossos i dos metges. De mitjana, perquè respon a la veritat.

Perquè hem fet hospitals que Artur Mas ha dit que potser no calien. Ell no els hagués fet.

Hem fet aeroports que Felip Puig ha dit que no calien. Ell tampoc hagués fet Alguaire.

Sí. Hem apostat per serveis públics de qualitat.

La dreta, aquesta dreta que creu que ho té guanyat, comença a ensenyar les cartes.

Diuen que reduiran l'administració en un 20% o en un 25%. Però després diuen que ho faran sense acomiadar ningú. A qui volen enganyar? A qui vol enredar?

Diuen que estan pensant en una gestió privada dels transports i de la sanitat pública. A qui volen beneficiar? Em pregunto jo.

Jo crec que la majoria dels catalans no volen les velles receptes d'una dreta per molt que s'envolti de moltes senyeres.

I no els deixarem que transformin els esforços de tots, en els beneficis d'uns pocs. Per aquí, amigues i amics, no passarem! No passarem!

Ahir Montse Tura ens alertava contra els tòpics. Contra els tòpics i les mentides de la dreta.

El primer tòpic: aquest govern no ha fet feina. Mentida.

El segon tòpic: la gestió pública és sempre pitjor que la privada. Una altra gran mentida.

Tercer tòpic: només CiU sap defensar Catalunya. Mentida.

Ho hem demostrat al llarg de set anys: amb més autogovern, amb millor finançament i més inversió

pública de l'Estat a Catalunya que quan governava la dreta. Fets, no paraules!

Fets, i no mentides!!!!

Amigues i amics,

El Govern ha presentat el seu balanç, els socialistes hem aprovat les llistes i avui aprovem el nostre programa.

Ara comença la recta de la cursa electoral.

Que es preparin aquells que pensen que han guanyat el partit quan encara aquest no ha començat.

Plantarem cara. Explicant el que hem fet, explicant què farem, també desmuntant tòpics i mentides. Tocant de peus a terra, com sempre, però amb la vista posada en un horitzó magnífic: que és la Catalunya més forta i la societat més justa que volem construir. Nosaltres sí.

I ho farem a la nostra manera: cercant la complicitat d'àmplies majories i cercant també l'acord amb la resta de pobles d'Espanya.

Nosaltres ens declarem adversaris dels que vulguin dividir Catalunya i dels que vulguin separar Catalunya d'Espanya.

I ens declarem aliats dels que defensin la unitat de la societat catalana, de la justícia social, de l'autogovern de Catalunya i de l'Espanya federal.

En aquest sentit, us crido a un combat polític de primer ordre!

I, estic convençut que, comptant amb tots i totes vosaltres, guanyarem aquest combat! Estic convençut!

Amics i amigues,

Els ànims en política són contagiosos.

Com el desànim, que també es contagia.

I jo sé de l'enorme dificultat de sortir al carrer a defensar les nostres idees en un context que hem de reconèixer que és difícil, advers.

Sóc conscient de com és de difícil convocar actes, fer el porta a porta, fer d'agent electoral, assistir a reunions, mobilitzar els nostres militants, els nostres simpatitzants i els nostres electors.

Sé que en els vostres llocs de treball, a casa, al barri, a les agrupacions... la gent a vegades us pregunta amb resignació, o us veu preocupats. Sé que alguns us diuen que no hi ha res a fer... i també sé que, de vegades, ens falten les paraules.

Sé, també, com és de difícil llegir i veure, sovint, com les enquestes ens indiquen una victòria dels adversaris i que molta gent no votarà o no ha decidit què votar. Conec les vostres preocupacions, que són les meves. Us conec bé.

Però també sé del que sou capaços individual i col·lectivament. Del que som capaços.

També sé que els partits que segur que es perden són els que no es juguen. Que la majoria de les derrotes comencen als nostres caps i després s'instal·len en els nostres cors. I, llavors, sí que no hi ha res a fer.

No us demano cap quimera. No us demano que neguem les immenses dificultats a les que ens enfrontem. No us demano tampoc que gesticulem o fem comèdia fàcil, ja sabeu que a mi no m'agrada.

El que vull, el que sé que podeu i que podem fer és: Que defensem, que representem les nostres idees, amb orgull!!!!

Que parlem de les nostres propostes, amb convicció!!!

Que defensem la nostra acció de Govern, amb seguretat!!!.

Que presentem batalla, amb ànims i amb il·lusió!!!!

Us deia al principi, que les victòries també comencen en el nostre cap.

Si pensem en la victòria, la sentirem, i la farem possible. Si deixem de pensar en ella, el nostre cor deixarà de bategar fort... i a l'esquerra. I no podrem oferir l'ànim contagiós imprescindible per a guanyar aquestes eleccions.

Amics i amigues,

Vull explicar-vos una història que ve al cas.

Ja sabeu que jo no em puc comparar, mai ho he fet, com de vegades sembla que fan els nostres adversaris de manera prepotent i creguda, que s'han comparat amb el President Obama.

Però sí que us vull explicar una història que ell mateix, el President Obama, ha explicat en diverses ocasions.

Barack Obama, quan encara no era ni candidat, es va traslladar a una trobada amb simpatitzants. Va

agafar el seu cotxe. Com hem moltes vegades molts dels que estem aquí. Anava sol, només amb un col·laborador. A l'arribar a la reunió, a més de 200km de casa seva, va trobar-se un grup de persones, i eren molt poques, en una sala gran.

La convocatòria havia fallat o havien calculat malament les seves expectatives. O encara no havia arribat el moment. L'ambient era de desànim. Apagat.

En aquell moment, i abans de començar la reunió, una dona va encoratjar a la gent, als pocs assistents, amb una cançó. Poc a poc les poques desenes de persones es van contagiar de l'esperit inconformista, rebel, guanyador, d'aquella dona que no es resignava.

La reunió va ser un èxit. Amb un gran ambient.

De tornada, cap a casa, tot sol, Obama va pensar i reflexionar sobre el que havia passat.

Si una sola persona, pot canviar l'ànim d'un grup. Un grup pot transformar l'ànim d'una comunitat. Una comunitat pot animar a tot un país. En definitiva, una veu pot encoratjar a tot un país.

Només us demano una cosa.
Vull que decidiu, cadascun,
què voleu ser quan sortiu d'aquí.

Si voleu ser com la dona que va canviar l'ànim d'un grup, o voleu ser el grup que quan va arribar Obama que es llepava les ferides i es rendia abans de començar.

Jo sé el que vull ser. Sóc i vull ser el President de Catalunya. I vull guanyar les eleccions en el moment més històric i més important que mai s'ha fet.

Quan sortiu d'aquí heu de decidir:
Si el que volem és fer història o passar a la història.

Està tot per decidir.

Si els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens veuen derrotats i amb el cap baix abans d'hora no els hi podrem recriminar que es quedin a casa. No podrem demanar el vot sinó creiem en la victòria.

Acabo.

Recordeu com hem fet tants i tants actes de campanya, especialment als anys 70 i 80? Amb música i bon rotllo, que diuen ara; abans aquesta terminologia no s'utilitzava.

Potser hem de fer com aquella dona, i com hem fet tants cops nosaltres, amb una cançó!

I us proposo que en cantem una, amb ganes, a pit obert, treient tota la força que tenim dins.

Vull que cantem tots plegats.

Amb il·lusió i empenta.

Amics i amigues!

Sortim d'aquí amb el millor programa sota el braç per a governar Catalunya! D'altres no ho tenen: quatre fulles elaborades en un matí,

Sortim amb un programa guanyador i amb un somriure a la cara!!!!

Va!!!! A per ells!

Visca Catalunya i visca el PSC!